

Dokument nr. 15:6.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 47 - 52.

20. - 21. januar 1998.

Innhold

Spørsmål	Side
47. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. Sjøforsvarets 6 nye fregatter, besvart av forsvarsministeren	3
48. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. militært utstyr til bruk langs grensen mellom Norge og Russland, besvart av forsvarsministeren	4
49. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. bytting av AMS-andeler, besvart av finansministeren	5
50. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. Nærbø trafikkstasjon og førerprøve i klasse B, besvart av samferdselsministeren	6
51. Fra stortingsrepresentant Siri Frost Sterri, vedr. Tomi A/S Skole- og kompetansesenter, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	7
52. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. arbeids- og læringsmiljøet i skolen, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	8

Dokument nr. 15:6.

(1997–98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 47.

Innlevert 20. januar 1998 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland.

Besvart 26. januar 1998 av forsvarsminister Dag Jostein Fjærvoll.

Spørsmål:

«Dagens Næringsliv skrev den 19. januar 1998 at Sjøforsvarets nyanskaffelser av 6 nye fregatter i verste fall kan bli 3 milliarder kroner dyrere enn beregnet. Stemmer disse opplysningene og vil å så fall overskridelser av kostnadsrammen bli dekket innenfor det ordinære forsvarsbudsjettet?»

Svar:

Fregattprosjektet er ett av Forsvarets største investeringsprosjekter gjennom tidene, og er derfor gjenstand for spesiell oppfølging fra min og departementets side. Av samme årsak er det også spesielt interessant for norsk næringsliv og media. Oppslaget i Dagens Næringsliv 17. og 19. januar representerer som sådan et engasjement som vi forventer rundt dette prosjektet.

Kort skissert er utviklingen og fremdriften i prosjektet som følger:

Omfanget av fregattprosjektet er bestemt av det behov vi har i invasjonforsvaret for sjøkontroll og beskyttelse av forsyningslinjene, og til beskyttelse av norske interesser så som fiske- og oljeressurser. Fartøyene skal erstatte OSLO-klassen fregatter og SLEIPNER-klasse korvetter. De har en rolle i antiubåtkrigføring og skal også kunne forsvare seg selv mot angrep fra luften. Dessuten er de tiltenkt en rolle som norsk bidrag i internasjonale operasjoner. Målsettingen er å anskaffe seks fartøyer med middels tungt helikopter. Helikopteranskaffelsen foretas imidlertid over et eget prosjekt som også planlegger anskaffelse av helikoptre til Kystvakten og Redningstjenesten.

I den fasen prosjektet er i nå, definisjonsfasen, har Sjøforsvaret - sammen med norsk industri og forskningsmiljøene - utarbeidet funksjonelle spesifikasjoner, det vil si krav til ytelser. Disse ble sendt ut til ni potensielle hovedkontraktører med tanke på å få utarbeidet kostnadsestimater. Seks av kandidatene har svart, medregnet den norske grupperingen NOR-ESKORT, som er et samarbeid mellom Kongsberg, Kværner og Umoe. Kostnadsestimatene omfatter både skipstekniske løsninger og våpensystemløsninger, foruten tekniske spesifikasjoner og byggespesifikasjoner. Det viste seg at Sjøforsvarets eget kostnadsestimat på ca 12 mrd. 1996-kroner, som altså var utarbeidet før de funksjonelle spesifikasjonene, lå noe lavere enn det de potensielle kontraktørene har estimert. Det er derfor grunn til å tro at «våre» seks fregatter slik vi har definert dem, uten helikoptre og sjømålsmissiler, vil koste mer enn 12 mrd. kroner.

På dette stadiet i prosessen er det to alternative løsninger på et slikt problem; enten aksepterer vi at fregattanskaffelsen vil koste mer enn de 12 mrd. kroner som er satt av i planleggingsfasen, noe som vil få konsekvenser for Forsvarets øvrige planlagte anskaffelser, eller vi gjør seriøse forsøk på å få kostnadene ned mens vi ennå er i innledende faser og endringer kan foretas uten store følger. Vi har valgt det siste, og Sjøforsvaret går derfor igjennom sine kravspesifikasjoner på nytt med tanke på å finne andre løsninger som kan bidra til å redusere prisen noe. Til dette arbeidet er det satt av ti uker.

Å kalle denne situasjonen for «fregatt-sprekk på tre milliarder», slik Dagens Næringsliv gjør, er sterkt overdrevet. Vi befinner oss ennå i planleggingsfasen, og det er heldigvis ennå rom for endrin-

ger i prosjektet. For meg og departementet er det viktig å få avklart flest mulig problemstillinger nå, før vi skal inngå kontrakter og binde oss økonomisk. Jeg ser derfor ingen dramatik i situasjonen, og jeg har full tillit til det arbeid som gjøres av Forsvaret i dette prosjektet.

I nærmeste fremtid skal de seks kandidatene reduseres til tre - to utenlandske og den norske. Disse vil Sjøforsvaret inngå kontrakt med om utarbeidelse av tekniske spesifikasjoner. Samtidig sendes det ut forespørsel til disse om byggespesifikasjoner og hovedkontrakt. Basert på disse tilbudene velges hoved-

kontraktør i begynnelsen av 1999. Første fartøy planlegges levert i 2004.

Når vi har kommet litt lenger i prosessen og er sikrere på hva slags fartøyer og våpensystemer vi skal ha, og ikke minst hvor mye det vil koste, vil vi på vanlig måte presentere prosjektet for Stortinget - sannsynligvis første gang i Investeringsproposisjonen neste år. På grunn av prosjektets omfang og sterke politiske interesse, har vi imidlertid hvert år i forbindelse med budsjettproposisjonen informert Stortinget om milepæler og fremdrift i prosjektet, og det vil vi selvsagt fortsette med.

Spørsmål nr. 48.

Innlevert 20. januar 1998 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland.

Besvart 29. januar 1998 av forsvarsminister Dag Jostein Fjærvoll.

Spørsmål:

«Ifølge Dagbladet 24. mai 97 skal det investeres 100 millioner kroner i nytt militært utstyr til bruk langs grensen mellom Norge og Russland i Finnmark. Kan Forsvarsministeren legge frem en detaljert oversikt over hvilken type utstyr dette dreier seg om?»

Svar:

Det ble i 1997 opprettet et prosjekt for anskaffelse av observasjonsutrustning til Grensevakten/Garnisonen i Sør-Varanger. Prosjektet har en ramme på 50

mill. kr. for materiellanskaffelser. I tillegg kommer utgifter til integrert logistikk og bygg og anlegg.

Prosjektet omfatter anskaffelse av optiske sikteinstrumenter og nye radarer. Dette inkluderer dagkikkerte, spotkamera, termisk kamera, radar og termisk kikkert med fjernstyring og monitor. I tillegg anskaffes termiske kikkerte uten fjernstyring og monitor over et annet prosjekt. Dette utstyret vil gi forbedret observasjonskapasitet og mørkeutsrustning til Grensevakten/Garnisonen i Sør-Varanger, og skal gi Grensevakten mulighet til å løse oppdragene med observasjonsutrustning tilpasset dens virksomhet. Operatørene skal kunne gjenkjenne materiell og personell i lys, mørke og dårlig sikt.

Spørsmål nr. 49.

Innlevert 20. januar 1998 av stortingsrepresentant Børge Brende.

Besvart 23. januar 1998 av finansminister Gudmund Restad.

Spørsmål:

«I henhold til dagens regelverk kan ikke forbrukerne skifte mellom de forskjellige AMS-fond under bindingstiden, uten å miste skattefordelen. Forbrukerrådet uttaler «at det å kunne bytte fondsforvalter i bindingstiden vil øke konkurransen fondsforvalterne i mellom og ha en positiv effekt både på gebyrer og den avkastning fondene oppnår. Vil finansministeren åpne for at man fremover kan bytte AMS-andeler fra en forvalter til en annen uten at det blir betraktet som et salg i skattemessig forstand?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål av 20. januar 1998 fra stortingsrepresentant Børge Brende om jeg vil åpne for at man for fremtiden skal kunne flytte AMS-investeringer fra et aksjefond til et annet aksjefond (herunder aksjefond administrert av et annet forvaltningsselskap) før utløpet av bindingstiden, uten at dette får skattemessige konsekvenser.

Det følger av skatteloven § 44 ellefte ledd nr. 2 bokstav b at bindingstiden for AMS-investeringer er fire år. Etter gjeldende rett kan en skattyter i bindingstiden ikke selge sine AMS-andeler i et aksjefond og deretter reinvestere midlene i et annet aksjefond, uten dermed å bryte AMS-kontrakten. Et salg vil også utløse ordinær gevinstbeskatning eller tapsfradrag etter reglene i selskapsskatteloven kapittel 5. Etter utløpet av bindingstiden står skattyter fritt til å innløse AMS-andeler i et aksjefond, og deretter eventuelt reinvestere midlene i et annet aksjefond innenfor eller utenfor AMS-ordningen.

Aksjefond kan derimot på ethvert tidspunkt endre sine porteføljer ved å kjøpe eller selge aksjer.

Etter min mening taler sterke hensyn for å opprettholde gjeldende rett på dette punkt. Jeg viser til at AMS-ordningen er ment å være en stimulans til langsiktige investeringer, jf bindingstiden på fire år. En adgang for skattyter til i bindingstiden å selge AMS-andeler i et aksjefond og isteden investere midlene i et annet aksjefond (reinvestering), vil etter mitt syn ikke harmonere med en slik grunnleggende forutsetning. Videre vil det innebære et brudd på hovedregelen om at salg utløser skatteplikt for gevinst og fradragrett for tap.

Jeg viser videre til at en reinvesteringsadgang vil komplisere bruken av AMS-ordningen både for skattyterne og ligningsmyndighetene. En adgang til reinvestering i bindingstiden, vil gjøre AMS-ordningen langt mer ressurskrevende for ligningsmyndighetene. Tallet på realisasjoner av AMS-andeler vil kunne øke vesentlig, med det merarbeid det vil føre med seg. Ligningsmyndighetene må i så fall kontrollere at reinvestert beløp ikke er mindre enn påbudt, eller større enn tillatt, og at reinvesteringen finner sted innen de frister en må sette for at vilkårene om lovlig reinvestering er oppfylt. Videre må lignings-etaten påse at bindingstiden løper fra den dagen det opprinnelige ervervet av AMS-andeler fant sted, selv om det har skjedd en reinvestering i mellomtiden. Etter mitt syn er det svært viktig at reglene er utformet slik at de er tilpasset et system med maskinell ligning. Et system som åpner for at skattyter i bindingstiden kan selge AMS-andeler i et aksjefond og isteden reinvestere midlene i et annet aksjefond gjør dette vanskelig. AMS-ordningen er i dag utformet slik at den i stor utstrekning kan håndteres maskinelt av ligningsmyndighetene, med et begrenset bruk av manuell saksbehandling. Dette er en viktig forutsetning for å kunne ha en godt fungerende AMS-ordning.

Spørsmål nr. 50.

Innlevert 21. januar 1998 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim.

Besvart 28. januar 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«I spørretimen den 17. desember 1997 uttalte samferdselsministeren, som svar på spørsmål fra representanten Jan Simonsen, at Nærbø trafikkstasjon ikke kan kreve at kandidater som framstiller seg til praktisk førerprøve i klasse B skal være med på en dobbelt prøve. Er det likevel slik å forstå at det ikke er noe i veien for at Nærbø trafikkstasjon gjennomfører doble prøver når dette skjer i full frivillighet fra kandidatens side, og når det gjøres klart at kandidaten har et alternativ?»

Begrunnelse:

Siden sommeren 1995 har Nærbø trafikkstasjon vært prøvested for kjøring ved førerprøver i klasse B. Det har vært et vilkår for ordningen at en viss andel av førerprøvene gjennomføres som såkalte doble prøver, på den måten at to førerprøver avvikles etter hverandre slik at det blir mulig å lage en prøve som er tilstrekkelig vanskelig.

I sitt svar i spørretimen 17. desember 1997 viste samferdselsministeren til at Vegdirektoratet har uttalt at det kan være betenkelige sider ved en slik prøveavvikling av hensyn til publikums interesser. Det handler om publikums frihet i forhold til en offentlig instans, og at den enkelte kandidat bør ha krav på full individuell behandling. Dette har jeg full forståelse for.

Når jeg reiser mitt spørsmål er det fordi tilbudet ved Nærbø trafikkstasjon har vært utmerket for publikum i området. Dersom det ikke gis anledning til å gjennomføre doble førerprøver vil det føre til at denne stasjonen, som fungerer meget godt og er et viktig tilbud med flere tjenester, blir nedlagt.

Det må derfor avklares om Nærbø trafikkstasjon fortsatt har anledning til å gjennomføre doble førerprøver, når de hensyn til publikum som går fram av mitt spørsmål er tilstrekkelig ivare tatt.

Svar:

Innledningsvis vil jeg få presisere at ansvaret for trafikkstasjonenes daglige virksomhet, herunder eksempelvis trafikkfaglige vurderinger i forhold til avholdelse av førerprøver og avgjørelser mht stasjonenes ressursbruk, er tillagt vegkontoret i det enkelte fylke. Jeg ser det derfor ikke som naturlig at Samferdselsdepartementet skal ha noen aktiv rolle i de vurderinger som nå gjøres av vegkontor/Vegdirekto-

ratet i denne særskilte saken, eller generelt ift bruken av såkalte «doble» førerprøver. Svaret ift ditt spørsmål er derfor basert på opplysninger innhentet fra Vegdirektoratet.

Når det ved Nærbø trafikkstasjon tidligere har blitt stilt krav om kjøring av såkalte «doble» førerprøver, dvs at to førerprøver med to kandidater i bilen tas etter hverandre på samme runde fra trafikkstasjonen, har det bakgrunn i vegkontorets vurdering av trafikk tetthet og trafikale forhold i Nærbø-området, samt stedets beliggenhet nær bysentra som Sandnes og Stavanger. Vegkontorets vurdering har vært at det er vanskelig å få til en prøve som er krevende nok i Nærbø, og at doble førerprøver derfor har vært nødvendig for å få prøvet kandidatene i sentrale prøvemomenter.

Som det fremgår av mitt svar til representanten Jan Simonsen i spørretimen 17. desember 1997, ser Vegdirektoratet betenkelige sider ved ordningen i Nærbø, ved at en slik prøveavvikling ikke i tilstrekkelig grad ivaretar publikums frihet i forhold til en offentlig instans, og til individuell behandling som kandidaten bør ha krav på. På denne bakgrunn ble vegkontoret i Rogaland gitt beskjed om at Nærbø trafikkstasjon ikke kan kreve at kandidatene skal være med på en dobbel førerprøve.

Førerprøven i klasse B er standardisert med faste ruter, og kriterier for gjennomføring og bedømming av prøven er utarbeidet for å sikre mest mulig lik evaluering av den enkelte kandidat. Rammen for varighet av praktisk prøve klasse B er 80 minutter, herav 65 minutters kjøring. Innenfor denne rammen skal prøven gjennomføres med innledning, sikkerhetskontroll, kjøring av en fast prøverute og avslutning på prøvestedet hvor utfallet av prøven meddeles kandidaten.

Generelt bør et førerprøvested, etter Vegdirektoratets vurdering, ha et trafikkgrunnlag som tilfredsstillende kravene til en prøve med normal varighet. Hvis dette ikke er mulig, og det derfor skal gjennomføres doble prøver, må det være under full frivillighet fra kandidatens side og at prøven alternativt kan tas ved annet prøvested.

Vegkontoret i Rogaland foretar nå en ny vurdering av om Nærbø er et egnet sted for avholdelse av vanlige, enkle førerprøver. På bakgrunn av henvendelser til Samferdselsdepartementet angående opprettholdelse av Nærbø som førerprøvested, har departementet bedt Vegdirektoratet, i samarbeid med Rogaland vegkontor, å foreta en gjennomgang av konsekvensene av omlegging av førerprøveordning-

gen ved Nærbø. Herunder omfatter vurderingen økonomiske og praktiske følger for kandidater og kjøreskoler, samt for publikum og næringsliv, og i forhold til øvrige tjenester ved stasjonen.

På denne bakgrunn finner jeg det som nevnt ovenfor ikke hensiktsmessig å gå nærmere inn i den-

ne saken. Beslutningen om Nærbø som prøvested for førerprøve klasse B er det vegkontoret i Rogaland som må ta etter å ha gjennomført vurderingen som nevnt ovenfor, og som må omfatte eventuell avholdelse av doble prøver under full frivillighet og med klargjøring av alternativ for kandidaten.

Spørsmål nr. 51.

Innlevert 21. januar 1998 av stortingsrepresentant Siri Frost Sterri.

Besvart 27. januar 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Tomi A/S Skole- og kompetansesenter i Trondheim fikk sommeren 1997 avslag på søknad fra 1993 om godkjenning av ettårig utdanning i eksportmarkedsføring som grunnlag for utdanningsstøtte i Statens Lånekasse. Skolen har sendt klage av 21.08.97 over vedtaket. Vil statsråden medvirke til en rask og positiv behandling av klagesaken?»

Begrunnelse:

Den første søknaden fra Tomi A/S ble sendt 16.5.93. I brev av 19.11.96 bekrefter departementet at saken fortsatt ligger til behandling i departementet, men antyder at elevkostnaden, kr. 32.000 synes svært høy og at det derfor må foreligge et særlig behov for utdanningen.

Til tross for sterk og positiv støtte til en slik utdanning i Sør-Trøndelag fra næringer og næringsorganisasjoner og en påpekning fra Fylkesarbeidssjefen i Sør-Trøndelag om at Sør-Trøndelag har en lav eksportandel i forhold til andre fylker i landet og at det er behov for eksportmarkedsføringsutdanning, gir departementet i brev av 09.07.97 avslag på søknaden.

Svar:

Private skoler og høyskoler kan søke Statens lånekasse for utdanning om å få sine studietilbud godkjent. Godkjenningen innebærer at elever/studenter ved skolen kan søke om studiestøtte på vanlig måte. Godkjenningsprosedyren består i en gjennomgang av bl a det faglige innholdet i utdanningen. Dersom Lånekassen er i tvil om det faglige nivået, eller om skolepengene ligger vesentlig over det beløp Lånekassen kan gi støtte til, blir skolen henvist til å søke Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet om godkjenning.

Årlig har svært mange saker blitt henvist til departementet. I de fleste tilfeller skyldes dette at nivået på skolepengene ligger høyere enn det Lånekassen kan godkjenne. Jeg er innstilt på at det bør kunne godtas noe høyere skolepenger enn det Lånekassen har hatt fullmakt til hittil. Departementet tar på dette grunnlag sikte på å få ferdigbehandlet de søknadene som ligger inne i løpet av kort tid. Ut fra en foreløpig gjennomgang av saken slik den nå står, ser det ut til at det ettårige studiet i eksportmarkedsføring som Tomi AS tilbyr, vil kunne godkjennes for studiefinansiering.

Spørsmål nr. 52.

Innlevert 21. januar 1998 av stortingsrepresentant **Borghild Tenden.**

Besvart 28. januar 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister **Jon Lilletun.**

Spørsmål:

«Hva tenker Statsråden å gjøre med arbeids- og læringsmiljøet i skolen?»

Begrunnelse:

Undersøkelser og oppslag i media viser at stadig flere lærere ønsker seg bort fra skolen. Spesielt urovekkende er det at mange unge lærere søker seg bort. Ved tilsetning av skoleledere er det stadig færre søkere. Dette er skremmende når vi vet hvilke utfordringer og krav det stilles til denne type jobber.

Alle er enige om målet om en god skole, og norske politikere og opplæringsforvaltningen hevder seg godt i den internasjonale konkurransen om å formulere fine ideelle mål for skole og opplæring. Virkemidlene og ressursene er det imidlertid verre med.

Venstre mener at en god skole bare kan skapes i samarbeid med de som arbeider i skolen, først og fremst lærere og skoleledere.

Den norske lærerstand er en høyt kvalifisert yrkesgruppe som gjør en stor innsats for å gi våre unge en meningsfylt hverdag og som har frembragt den høyt kvalifiserte arbeidskraft som er en forutsetning for landets velstand.

De store og til dels omfattende reformene i grunnskole og videregående opplæring de siste årene har i stor grad blitt vedtatt og gjennomført over hodet på de praktiserende fagfolkene i skolen. I tillegg til at reformene byr på store, nye utfordringer har dette ført til at mange lærere har mistet motivasjon, arbeidslyst og yrkesstolthet.

En stor arbeidsmiljøundersøkelse blant lærere gjennomført av Statistisk Sentralbyrå i 1995 viser at lærere er blant de yrkesgrupper med høyest psykisk belastning og sterkeste ettervirkninger av arbeid. Dette fører til at mange lærere slutter før oppnådd pensjonsalder på grunn av utbrenthet. Undersøkelsen viser også at syke lærere som slutter å jobbe, blir friske av å slutte; og at den største belastningen oppgis å være manglende tid og rammevilkår til å gjøre jobben skikkelig. For dårlige muligheter til å ta seg av enkeltelever med vansker, er et av de største årsaker til slitasje. Mangel på etterutdanning avdekkes også som et stort arbeidsmiljøproblem. Undersøkelser viser også at de problematiske ettervirkningene av arbeidet øker klart med lærernes alder, og virkningene er større for kvinner enn for menn. Tilsva-

rende undersøkelser for andre yrkesgrupper viser ikke slik aldersavhengighet. Dette er svært alvorlige resultater som de politiske myndigheter må ta på alvor.

Det haster med å gi rammevilkår som gjør det praktisk, og ikke bare teoretisk, mulig å ivareta både lærings- og omsorgsmål i læreplanene og gi den enkelte elev individuelt tilrettelagt opplæring i tråd med elevenes lovfestede rett.

Jeg mener at det er viktigere å sikre kvaliteten i elevenes skolehverdag enn å tilfredsstille byråkraternes og politikernes ønsker om tilbakemelding, dokumentasjon og kontroll.

De omfattende reformene innenfor skolen den siste tiden har ikke blitt fulgt opp med tilstrekkelig ressurser til etterutdanning, læremidler og tid til å utføre nye oppgaver.

Enhetsskole er viktig, men individets plass må være like viktig.

Med dagens ressurser er det imidlertid umulig å gi den enkelte elev opplæring i forhold til individuelle forutsetninger. Både mangel på tid og mangel på plass gjør det umulig å drive undervisning og opplæring i henhold til de idealer som er nedfelt i lovverk og læreplaner.

Mangel på arbeidsplasser for lærerne med vanlig moderne kontorutstyr er også en hemsko. Skolelederne er neddyngnet av detaljerte administrative oppgaver, og må bli avlastet slik at de kan bruke tid og krefter på pedagogisk utviklingsarbeid.

Det er bevilget midler til etterutdanning av lærere i forbindelse med reformene. Selv om dette representerer betydelig beløp, er midlene helt utilstrekkelige når en tar hensyn til antall lærere og omfanget av de endringer som er innført. Dessuten viser oversikter at midlene pr. lærer varierer med flere hundre prosent mellom kommuner og mellom fylkeskommuner.

I svært mange sammenhenger fremholdes viktigheten av en opprustning av rådgivningstjenesten i skoleverket. Til tross for dette har det skjedd svært lite på området. Dette er et typisk eksempel på at en ikke har tatt på alvor behovet for rimelige rammevilkår for den yrkesgruppen som skal gjennomføre de viktigste reformene for at Norge skal kunne oppnå velstand også i neste århundre.

Læreryrket må gjøres mer attraktivt slik at rekrutteringen blir god.

Svar:

Jeg er enig i at det er viktig å sikre et godt lærings- og arbeidsmiljø for alle i skolen, både elever og lærere.

Departementet ser det som sin viktigste oppgave å legge til rette for at skolen skal være en best mulig læringsarena for alle elever - uten hensyn til evner og forutsetninger. En viktig side av dette er å sikre at vi har godt utdannede lærere, og at lærernes arbeidsmiljø er slik at det fremmer god opplæring for alle.

Departementet følger reformarbeidet nøye. Signalene fra skolen røper en viss frustrasjon over raske endringer, men også trivsel med nye utfordringer. Stor innsats fra lærerhold har gitt 6-åringen en god skolestart, til tross for midlertidige lokaler, nye fagplaner og ny pedagogikk. En undersøkelse utført av Norsk Lærergag viser bl.a at over 70 prosent av lærerne tror at Reform 97 vil ha en positiv innvirkning på grunnskolen. Den samme undersøkelsen viser at to av tre lærere synes at Reform 97 har gjort arbeidet som lærer mer spennende og interessant.

For Reform 97 er det utarbeidet en egen plan for kompetanseutvikling for lærere. Utdanningskontorene samarbeider her med kommunene, universiteter og høgskoler om gode etterutdanningstilbud. For perioden 1996 - 98 er det bevilget omlag 220 mill. kro-

ner over statsbudsjettet til kompetanseutvikling for Reform 97. Tall fra kommunene gir foreløpig grunnlag for å anslå at det i 1996 er brukt omlag 200 mill. kroner til kompetanseutviklingen, og at forbruket i 1997 vil ligge på samme nivå.

Jeg vil også peke på at fra 1.8.1998 økes basisressursen til ledelse ved ordinære grunnskoler med 6 prosentpoeng.

Når det gjelder arbeidet med tilbakemelding, dokumentasjon og kontroll, vil jeg være våken for hva som tjener sin hensikt, og hva som er blitt dokumentasjonskrav for dokumentasjonens egen del.

Regjeringen vil i løpet av våren ta konkrete initiativ overfor Stortinget for å sikre rammevilkår som legger til rette for et godt lærings- og arbeidsmiljø.

Det vil bl.a. bli lagt fram forslag til ny opplæringslov. Nasjonale standarder som sikrer skolen et godt lærings- og arbeidsmiljø er sentralt i arbeidet med lovforslaget. Dette vil også Stortinget få muligheter til å uttale seg om.

Videre vil jeg legge fram en stortingsmelding om spesialundervisning og den statlige tiltakskjeden. Meldingen vil berøre spørsmål av betydning for elevenes læringsmiljø og lærernes arbeidsmiljø.

Enhetsskolen skal føres videre, men for at enhetsskolen skal ha et godt lærings- og arbeidsmiljø, må det samtidig gis rom for mangfold.

